

En anden måde at betragte det på, som jo sådan set er den reelle, hvis vi forlader polemikken, er, som jeg også sagde det før, at de udligningsmekanismer, vi har i det generelle, ikke godt nok bygger bro over de forskelle, der er mellem kommunerne, sådan at altså stadig flere kommuner så at sige falder uden for. Når de generelle fordelingsmekanismer har virket, er der et stadig større antal kommuner, der står tilbage og endnu ikke er i balance i forhold til, hvad rimeligt er. Det er selvfølgelig en ansporing, som jeg også sagde det før, til at se på det grundlæggende udligningssystem.

Kl. 21.10

I mellemtiden er jeg sådan set meget optaget af – det er også derfor, jeg nævnte det i mit første indlæg, også som genstand for drøftelse i kommuneforhandlingerne – at få set på, om de kriterier, vi lægger til grund for fordeling af puljemidler til de særlig vanskeligt stillede kommuner, er de rigtige. Men det er jo et signal, jeg kan sende her. Jeg er jo ikke i stand til her fra Folketingets talerstol at sige noget mere detaljeret om, hvordan det skal ske. Men jeg er meget opmærksom på, at de puljemidler skal bruges dér, hvor de generelle mekanismer ikke virker, og at de skal fordeles på en sådan måde, at de gør en reel forskel i de kommuner, der er vanskeligt stillede.

Det siger sig selv, at hvis man er i stand til at minimere modtagerkredsen efter nogle lidt skærpede kriterier, så vil pengene alt andet lige gøre en større forskel i de pågældende kommuner. Den diskussion er jeg meget villig til at tage også med Kommunernes Landsforening og andre.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg mener, at den korte bemærkning er nødvendig selv på det her sene tidspunkt, for ministeren skaber forvirring og modsiger sig selv.

Ministeren startede med at sige, at det, han sagde på KL's delegeretmøde og Amdsrådsforeningens generalforsamling, vedstod han, og det stod stadig væk til troende. Derefter går ministeren videre og siger, at det signal, han har sendt, er, at de aftaler skal overholdes. Hvordan man vil gribe ind, kan så være på mange forskellige måder. Det svarer ikke til det, ministeren sagde.

Ministeren sagde både på KL's delegeretmøde og på Amdsrådsforeningens generalforsamling fuldstændig præcist, at hvis kommunernes

og amternes skatter under ét ikke holder sig fuldstændig uændret, vil regeringen finde anledning til at nedsætte statsskatten svarende til det, den er steget, og tage pengene fra kommunerne, henholdsvis amterne.

Det var det, der blev sagt, og hvis det stadig væk er det, der står til troende, og det var det, indenrigsministeren mente, behøver han sådan set ikke at tage ordet igen. Men jeg synes bare, det er vigtigt, at vi ved, hvad der menes, i stedet for at man siger to modsatrettede ting i den samme tale.

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg siger bestemt ikke to modsatrettede ting i det samme indlæg. Jeg sagde, at jeg har sendt et meget klart signal på regeringens vegne ved de to respektive generalforsamlinger. Hr. Ole Stavad har gengivet det i en måske lige lidt opstrammet form. Jeg har ikke på de to pågældende generalforsamlinger udtrykt mig om decimaler, men sagt: Skattestoppet er omdrejningspunktet i regeringens økonomiske politik. Det gælder. Skal det have mening i et så decentraliseret samfund som det danske, må det naturligvis også omfatte landets kommuner og amter; ellers giver det ingen mening.

Det er regeringen magtpåliggende. Derfor er det et grundvilkår, når vi skal lave økonomiske aftaler med de kommunale organisationer, at skattestoppet respekteres. Det er også et grundvilkår, at aftaler respekteres. Hvis det mod forventning sker, at de ikke respekteres, vil regeringen drage de nødvendige konsekvenser af det, herunder denne inddragelse af provenuet, som jeg omtalte på de to respektive generalforsamlinger.

Det er da et klart signal, men det er jo ikke et signal, der er sendt, fordi jeg eller finansministeren eller nogen anden ønsker, at den situation opstår. Det er jo sådan set et signal, der er sendt, fordi vi ikke ønsker, at den situation skal opstå. Det er sådan set et præventivt signal.

Hvis den situation måtte opstå alligevel, kan det jo udmøntes på en række forskellige områder. Det er jo nogle af de spørgsmål, der har været fremme her i dag, og jeg skal ikke problematisere det yderligere. Der er hele diskussionen om, at hvis en aftale brydes, der er indgået mellem 275, der står skulder ved skulder, hvem af de 275 har så ansvaret, hvordan skal det ansvar fordeles osv., osv.? Det er altså ikke spørgsmålet